

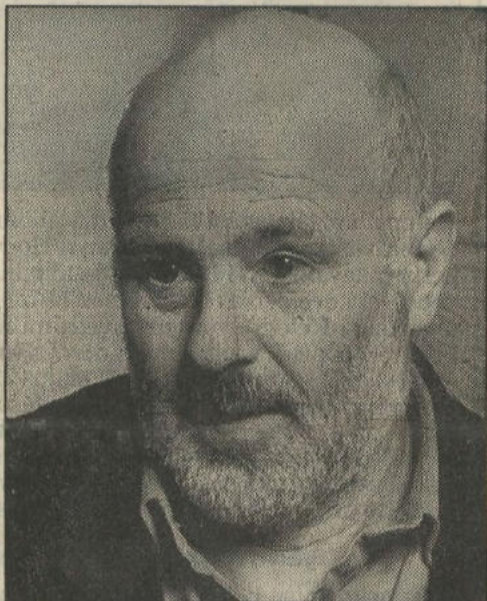
A Magyarok Világszövetsége most szintiszta abszurditás

– véli **Eörsi István** író a szervezet megújításáról

Eörsi István egyike volt azoknak az értelmiségieknek, akik kollektív nyilatkozatban tettek javaslatot a Magyarok Világszövetségének megújítására. **Eörsi** azonban a nyilatkozathoz egyéni állásfoglalást fűzött, amelyben tagadja, hogy a szervezetet jelenlegi formájában meg lehetne újítani. Kifejti: a megújításra csak akkor nyílna némi esély, ha a kormány vagy az Országgyűlés szigorú vizsgálatnak vetné alá annak eddigi tevékenységét. **Lapunk munkatársa** azzal a kérdéssel fordult a neves íróhoz: miként lehetne szerinte újjáépíteni a szövetséget?

Garzó Ferenc NÉPSZAVA

– Külön állásfoglalásom abból a meggyőződésből táplálkozott, hogy egy tisztes parlagi vizsgálat erkölcsileg megsemmisítené a Magyarok Világszövetsége vezető testületeit. Ezt a nézetemet konkrét adatokkal itt és most nem támaszthatom alá, mert állításaimat éppen e vizsgálat híján csak roppant sok idő- és energiárfordítással bizonyíthatnám be. Ráadásul többször is azt kellett tapasztalnom, hogy még velem egyetértő jó ba-

Eörsi István

Vahl Ottó felvétele

rátaim is elfelejtik rendelkezésemre bocsátani azokat a – Magyarok Világszövetsége vezetőségét terhelő – bizonyítékokat, amelyekkel saját, hitelesnek tekinthető elmondásuk szerint rendelkeznek.
(Folytatás a 2. oldalon)

A világszövetség most abszurditás

(Folytatás az 1. oldalról)

Mindehhez hozzá kell tennem, hogy a Magyarok Világszövetsége jelenlegi formájában pénzügyi, szervezeti és személyi bonyoldalmak nélkül is színtiszta abszurditás. Összszemzeti becsvággyal felépülő testület nem szervezhető meg világnézeti alapon. A pártállamban az egységes magyarság fikciója dogmaértékű volt: minden igazi magyar, nemdebar, építője vagy legalábbis utitársa a valóban létező magyarországi szocializmusnak. Amióta azonban pluralista demokráciánk van, abból kell kiindulnunk, hogy a magyarság – a többi demokráciában élő nemzethez hasonlóan – különféle világnézeti és erkölcsi talajon álló emberek összessége. Csak az a közös bennünk, hogy mindnyájan magyarnak valljuk magunkat, de már abban is fölöttébb különbözünk, hogy milyen következtetéseket vonunk le a tényből a saját életünkre vonatkozólag. Mármost a Magyarok Világszövetségének hazai tagozata – tehát az a tagozat, mely a legtöbb magyar nevében óhajtana fellépni – mind szellemi értelemben, mind a politikai aritmetika szempontjából elenyésző súly képvisel a lakosság egészéhez viszonyítva. Meggyő-

ződés, hogy ez az aránytalanság – kisebb mértékben – kimutatható a nyugati és a kisebbségi magyarság képviselőitében is. Egyébként ez a hármas tagolódás, és a mindhárom tagozatban érvényesülő – magát népnemzetinek becéző – szemlélet monopóliuma gyakorlatilag lehetetlenné teszi, hogy a szervezet vezetőségét, bármilyen kópéság derüljön ki róla, le lehessen váltani.

– Mit felel Szabó Ivánnak arra a véleményére, miszerint a törvényhozó testület nem avatkozhat be egy független szervezet életébe?

– Erre a kérdésre Gereben István szavaival felelek (Magyar Hírlap, 1995. április 22.): „Nincs még egy olyan demokratikus állama a világnak, amely az adófizetők által létrehozott közvagyonból (állami költségvetésből) bármilyen autonóm társadalmi szervezet számára folyósított pénzügyi támogatást az Országgyűlés ellenőrzése alól mentesítené”. A parlament csak azért fogadhatta el Szabó Iván nevenséges érvelését, mert a kormánypártok mindenáron – még az elvtelenség vádját is hősiiesen vállalva – kerülni akarják annak látszatát, hogy többségi pozícióból szét akarják verni politikai ellenfeleik hadállásait.

– Mit felel Csoóri Sándornak, aki szerint a szövetséget ért támadások azt bizonyítják: fontos a váltás a szervezet. Egyébként ő is a magyarság egységének helyreállítását mellett foglalt állást. Miként látja ön az egység helyreállításának módját?

– Csoóri Sándor azzal a fordulat el, amelyet ellenzéki korában a pártállamoktól lesett el. Ahányszor a Szovjetunió vagy a csatlósai valami különlegesen nagy disznóságot követtek el, és a nyugati sajtó a szokottnál harsányabban méltatlankodott, valamelyik vezér vagy vezércikkíró rögvést azzal állt elő, hogy az imperialista acsarkodás, elvtársak, bennünket igazol, elvtársak, azt bizonyítja, hogy jó úton járunk. Csoóri metaforateremtő erejének azonban nem használt a szabadság levegője: szőnyegbombázás érte a Magyarok Világszövetségét, mondja. Mármost a szőnyegbombázás a konkrét célokra törő bombázás ellentéte, így hát ellentéte annak is, amit az elnök közölni akart.

Ami a magyarság egységének helyreállítását illeti: Csoóritól eltérően én nem kívánom ezt. Én az egység helyett a sokféleség híve vagyok. Ha a Magyarok Világszövetsége komolyan veszi a sa-

ját nevét, akkor nem egységre kell törekednie, hiszen ez modern korunkban, a többpárti demokrácia keretei között káros képtelenség. Ennek következtében a világszövetség – tagjaival ellentétben – nem is politizálhat, még többségi véleményt sem képviselhet, nem-hogy kisebbséget, mint manapság. A világszövetség kulturális tevékenységet fejthet ki – a világnézetek és izlések sokrétűségének alapján –, információkhoz segítheti a rászorulókat, szavát hallathatja a megsértett emberi jogok védelmében (akkor is, ha a jogsértésre idehaza kerül sor, hiszen itt is élnek magyarok, sőt akkor is, ha a jogsértést magyarok követik el), és segítséget nyújthat szociális, egészségügyi és oktatási programokhoz. Az efféle tevékenységnek nincs olyan magasztos aurája, mint a szakadatlan nemzetmentésnek, de legalább értelme és haszna volna.

– Az aláírás óta történt fejlemények, a szövetségen belüli személyi változások tükrében változott-e, árnyalódott-e az ön véleménye?

– Annyira változott, mint azé az emberé, aki egy almafa alatt azt magyarázza, hogy a tárgyak lefele esnek, és magyarázata közben egy, két, három alma a fejére potyog.